

BRATRSTVO

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 48/2007

3

S

SE MNOU PŘIJDE ZÁKON

BOUŘE NA MOŘI / NÁKUPY A SKLÁDKY / VĚNOVAT SE JEN JIM / VÁNOČNÍ STROMEK

Biblická úvaha — Bouře na moři	Aleš Mostecký	4
A se mnou přijde zákon —		4
• Češi a právní normy	Jan Soběslavský	5
• Díky bohu za zákony !	Dan Popelář	6
• Ve jménu zákona	Pavel Kočnar	7
• Anketa		8
• A co to bučení?	Jan Keřkovský	9
Jak to chodí u sousedů — Adventisté	Jan Hrudka	10
Soutěž	Tomáš Croll	11
Ekooko — Nákupy a skládky	Marek Drápal	12
Pařby bez PC — Puerto Rico	Tomáš Croll	17
Literární ilustrace — „Flojdi, pozor na aj sý kjú“	Ferjenčíková, Široká	17
Věnovat se jen jim — rozhovor	Olcha Ferjenčíková	18
Tak trochu bastlíří ... — rozhovor	Tomáš Jun	20
Rok v olympijské vesnici — cestopis	Anna Kratochvílová	22
Obsluhoval jsem anglického krále — recenze	Klára Schneiderová	24
Vánoční stromek —recenze	Lenka Ridzoňová	24
Čeština nespisovná, tím krásnější — recenze	Olcha Ferjenčíková	25
SMS recenze		25
Obrazy ze života Ježíše — Kdo komu dává pít?	Pavel Prejda	26
Turnaj o pohár Orbitů — zpráva	Martina Černá	26
Příloha — Instantní programy	Medková, Junová	

KATEDRÁLO, ČELEM K LIDU, K CÍRKVI ZÁDY!

Luboš Kratochvíl

Vaše Výsosti Karle IV., jako lid Zemí českých dovolujeme si poníženou suplikou Vás požádati, abyste zasáhl proti církvi, jež Vaši hlavu pomazala. Je to již dávno, co jste založil a pro nás - lid - nechal zbudovat překrásnou katedrálu svatého Víta.

Je to dávno, ale tradice zavazuje. Tehdáž všichni jsme věřili v toho Boha, z jehož vůle stal jste se naším panovníkem. Od té doby ve Vltavě pod katedrálou mnoho vody uteklo, věřící už nejsme, ale lid český stále ano.

Ať nám církev vrátí katedrálu, kterou jí světský soud vydal proti ZÁKONU. Tomu ZÁKONU, kterým k nám - lidu - uznalí komunisté rozhodli, že sv. Vít je náš. Co na tom, že naši víru potla-

čili, hlavně že chrám nechali.

Co by chtěla římská církev, římský panovníku? Ať už táhne se svou hamizností odkud přišla! Kdo to kdy slyšel, aby jí patřily kostely! Navíc takové pěkné, které i turisty přitahují. A ještě vybírá vstupné, hanba!

Výsosti, poručte, nechť se muří nožka otočí směrem k lidu!

V dokonalé úctě

Nevěřící (podíl v lidu nejméně 70 %).

Jak by asi vypadal dopis církve Karlu IV.? Odpovídá se mu v katedrále dobře? Jsou zákony k něčemu? A Bratrstvo? ■

ÚVODNÍK

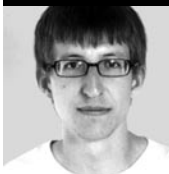

Foto: Olga Ferjenčíková

Závisí-li tvé štěstí na tom, co udělá někdo jiný, tipnul bych si, že máš problém. Richard Bach

I uvrhl Hospodin na moře veliký vítr a na moři se rozpoutala veliká bouře. Lodi hrozilo ztroskotání. (Jon 1,4)

Doporučení: Otevřete bibli a dočtěte si 1. kapitulu až do konce.

„... život plyne jak voda a smrt je jako moře.“ V písničce od V+W je moře jen obrazem smrti, ale pro Jonáše a jeho současníky asi tak plus minus tisíc let bylo moře i smrt jedno a totéž. Žádná prosluněná pláž, exotika, příjemné chvílky, dovolená. Žádná pohodička, ale ohrožení života. Hružka blízkosti smrti. Síla, na níž člověk nestačí. Proti běsnícímu moři se ukáže, jak jsme strašně maličci, bezmocní a nemohoucí.

A naopak je dobře vidět, jak je Bůh mocný, ba všemohoucí. Jak je veliký a silný, když poručí větrům a rozpoutá na moři bouři. Při takové bouři lodníci ve strachu o život podnikali všechny dostupné kroky k záchraně lodi a tím i k záchraně sebe samých. Taky vysílají SOS ke svým bohům. Nevědí, že je to marné počínání, bibli nikdy nečetli. Jediný, kdo by mohl prosit o pomoc Boha živého a mocného, mlčí. Dokonce spí.

Jak může Jonáš v tak vypjaté chvíli spát „spánkem spravedlivých“? On, který prchá od Hospodina, on, který za všechnu tu hrůzu může, si v podpalubí klidně schrupne. Jak to? Ještě tak chápeme, když si tohle dovolí v evangeliu Ježíš - ten bere Pána Boha vážně a jeho spánek je znakem bezmezného a naprostého důvěry. Ale Jonáš?

Odmítl poslechnout slovo Hospodinovo, vydal se vlastní cestou. Teď by měl v maléru Boha prosit o pomoc? Kdepak, když ateismus, tak důsledný. A ne, že při prvních potížích „přileze ke křížku“. Rozhodl se pro cestu pryč, tak pryč. Žádné prosby o pomoc. Co mu zbývá? Nemůže dělat nic,

nemůže a nechce pomoci svým úpěním k Bohu bojovat o záchranu. Tak si jde prostě lehnout, nějak už to dopadne, když ne dobře, tak špatně.

Sám kapitán ho přemlouvá, aby se dal na modlení: „No tak, nedělej drahoty a poprodej. Co kdyby ten jejich bůh byl zrovna ten pravý, který pomůže.“ On taky je. Ale Jonášova hlava je tvrdá, vůle zarputilá, zásady pevné. Jdu pryč od Hospodina, tak žádné prosby! Ani mě nehne!

Když na Jonáše ukáže los, že je skutečně viníkem té strašlivé bouře, nijak svou vinu nepopírá: „Jsem Hebrej. Bojím se Hospodina, Boha nebes,“ - tak tohle ať vykládá někomu jinému, na to mu neskočíme, bázeň před Hospodinem vypadá úplně jinak; ale budiž, možná tím chce doplnit, z jakého lidu pochází - „ale teď právě prchám od svého Boha.“ A je to venku. Sám jim to pověděl. Není divu, že lodníky jímá hrůza. Ateismus, tedy bezbožnost, je to nejhorší, co si vůbec tenkrát dokázali představit. Hotová pozvánka do pekel. Jenže oni, díky tomu, že jsou s Jonášem doslova na jedné lodi, ji dostali taky! To je teda směla a pech!

„Člověče, co s tebou?“ Všechny pokusy zklamaly, dokonce i usilovné veslování k pevnině. Všechno marné. A Jonáš tuší: Moři, lépe řečeno tomu, kdo na moři rozpoutal bouři, jde jen a jen o mě! Je nezodpovědné zatahovat do toho, co je mezi mnou a Hospodinem, další nevinné. Nejsou to moji rukojmí. Svůj vztah k Bohu si musím vyřešit sám. „Hoďte mě přes palubu! Mě nezachráníte, tak aspoň sebe.“ Ke cti pohanským lodníkům nutno povědět, že ho neobětovali s lehkým srdcem. Náhlý klid moře vede lodníky k bázní před Hospodinem. Jsou to první lidé, které Jonáš přivede k Bohu. A to, prosím, ještě na cestě své neposlušnosti. Ono totiž Bohu nejde pouze o mě, ale i o ty druhé! ■

SE MNOU PŘIJDE ZÁKON

ČEŠI A PRÁVNÍ NORMY

Jan Soběslavský

Několik minut poté, co jsem se potil na zkoušce z práva životního prostředí, mi zazvonil telefon: „Nebyl bys ochoten napsat do Bratrstva článek o přístupu české veřejnosti k zákonům?“ Snad pod návalem úlevy dané tím, že ono pocení bylo úspěšné, či pod vlivem dojmu, že pro studenta práv je morální povinnost tuto prosbu vyslyšet, jsem souhlasil. A tak máš, milý čtenáři, před sebou tuto stručnou úvahu.

Vztah české veřejnosti k zákonům je, eufemisticky řečeno, poněkud volnější, než je tomu v dospělejších demokraciích s dlouhou a nepřerušovanou tradicí právního státu. Člověk nemusí být nijak zvlášť důvtipný, aby odhalil četná porušování nejruznějších právních předpisů. Sledujeme-li pana Čecha, který jede do práce autem, vidíme,

jak si, aby mu cesta rychleji ubíhala, pouští vypálené cédečko či MP3 stáhnuté od kamáráda. A cesta skutečně ubíhá rychleji. V práci zapne počítač. Bill by sice mohl mít radost: „vokna“ už jsou většinou licencovaná, nicméně u „officů“ už tomu tak leckdy není a ostatní výrobci softwarů často ostrouhají úplně (stav softwaru v domácím PC pana Čecha tu raději nebudeme popisovat). Během práce pak náš výtečník příležitostně něco pro někoho zařídí, někde si zavolá, protáhne si obědovou pauzu, či udělá bokem nějakou fušku. To, že je to nefér nebo snad dokonce protiprávní vůči zaměstnavateli, si pan Čech snad ještě uvědomí, že by měl přjmy z onoho fuškaření danit, je už mimo jeho představivost. Cestou z práce se pak pan Čech „šikovně“ zbaví odpadků na černé skládce a stejně „šikovně“ pak nacouvá do jednosměrky na své parkovací místočko - přece nebude objíždět blok, že ano. Poznali jste pana Čecha? Určitě jste ho viděli i při mnoha dalších vykutálených činnostech. Ta či ona aktivita pana Čecha je nám většinou důvěrně známa. Co nás vede k tomuto tu vážnějšímu tu méně vážnému porušování zákonů a ostatních právních norem?

Důvody jsou různé. Z těch méně ušlechtilých si přiznejme lenost, bezohlednost, pohodlnost, lakotu či „socialistické“ myšlení vzhledem k veřejnému či zaměstnavatelskému majetku. Věc ovšem není takto jednoduchá a nedá se vyřešit pouze konstatováním nutnosti změny charakteru člověka. Důvody, které vedou k porušování zákonů, totiž mohou být často vedeny střety poněkud ušlechtilějších zájmů a principů, než jsou ty výše zmíněné.

Vezměme si za příklad přepálená CD pana Čecha. Čl. 35 Listiny základních práv a svobod stanoví:

1. Práva k výsledkům tvůrčí duševní činnosti jsou chráněna zákonem.

2. Právo přístupu ke kulturnímu bohatství je zaručeno za podmínek stanovených zákonem.

Autorova vlastnická práva mají být nepochybně chráněna. Listina ovšem požaduje na druhé straně přístup k právu kulturního bohatství. Jsou-li ceny CD nosičů nepřiměřeně vysoké, jak tomu vzhledem ke kupní síle obyvatel ČR dlouho bylo a v porovnání se západní Evropou či USA stále je, co potom? Mají poslouchat hudbu jenom ti, co na to mají? Má si DVD na koleji přehrávat jenom student, jehož rodiče mají na to dávat mu měsíčně slušné kapesné, a ten, jehož rodiče jsou rádi, že ho vůbec dokážou na studiích uživit, se má dívat do zdi? Mají mít nárok na kulturu jenom bohatí resp. ti, kteří jsou schopni ji zaplatit? A co na druhé straně zpěváci, skladatelé a vydavatelé? Znamená to, že ti by měli utřít? Nebo má každý dát, kolik uzná za vhodné? A nezneužívalo by se toho potom? Nebo bychom každému nějak spočítali, kolik má zaplatit podle jeho příjmů?

Tyto otázky nejsou lehké zodpověditelné. Směřují totiž k podstatě práva. K tomu, co a jak právem být upraveno má a co upraveno být nemá, co upravit lze, co nelze. Ptají se po poměru spravedlnosti a práva, a do jaké míry právo zůstává nespravedlivé. Je to problém toho, kde a jak se má a dá právo používat a současně také zneužívat.

Kladla si je a klade celá řada myslitelů, do jejichž hlav v tomto krátkém zamýšlení pro nedostatek místa nahlédnout nemůžeme.

Můžeme však zkusit nahlédnout na právo jako systém pravidel, která jsou vytvořena tak, aby představovala nutné základní normy k přežití naší lidské společnosti. Právo má představovat základní pravidla, základní předpoklady, při kterých společnost dobře funguje. Jsou to pravidla, na kterých jsme se, skrze naše volené zástupce, dohodli. Pravda, systém to jistě není dokonalý a patrně ani zcela spravedlivý, jako ostatně nic v tomto nevykoupeném světě. Lepší systém a lepší způsob jeho vytváření, než jak se tomu děje v demokratických právních státech, ovšem zatím nikdo na této planetě nepředvedl a když se o to pokoušel, tak to dopadlo dosti bídně. Ideální funkčnost celého systému je pak samozřejmě založena na respektování právních norem všemi jedinci. Proto jsme principiálně vázáni tyto normy dodržovat. I za tak abstraktními věcmi jako je např. placení daní se totiž skrývá tak konkrétní věc, jako je postavený či nepostavený dětský domov z peněz z veřejných rozpočtů. Čím více si nás bude tyto souvislosti smyslu právních norem uvědomovat, tím lépe se nám bude v našem státě žít. K tomu se nechme my všichni paní a páni Čechové pozvat. Současně se nechme pozvat k přemýšlení o principech, které právní normy, systém práva a jeho možnosti přesahují. ■

DÍKY BOHU ZA ZÁKONY!

Dan Popelář

Zákony? Úhel pohledu policisty? Díky Bohu za zákony! Nebýt vlády zákona, vládli by silní nad slabými, hrubiáni nad nesmělými, vlivní nad nepatrnými... Zákon platí pro všechny – tedy i sankce za jeho porušení – nechť padne na každého, kdo se porušení dopustil. Je jedno, zda je narušitel hrubián či nesmělec, recidivista či „začátečník“. Trest je dle zákona možné uplatňovat podle toho, jak nebezpečné protizákonné jedná-

ní bylo – od tytyty! k výjimečnému trestu. Policie má ze zákona povinnost bdít nad veřejným pořádkem – což přeloženo znamená – dohlížet na dodržování zákonů. Policista musí zasáhnout, jakmile je porušen zákon. Přejdete-li na červenou – neďte se, že můžete dostat pokutu. Že nic nejelo? Zákon neplatí jen v danou chvíli na daném místě – platí obecně a v souvislostech – jeho-li porušení tolerováno, celý systém zákona

ztrácí váhu. Naštěstí trest nemusí být vůbec přísný, ale je nutné porušení pojmenovat. Ptáte se, proč někteří policisté přimhuňují občas oko a při porušení zákona nereagují? Já také. Trestat nemusí, ale jednat ano!

A drobné porušování zákona? Špatné. Každé načerno vypálené CD, překročení rychlosti... to všechno narušuje snahu, která prostřednictvím zákonů směřuje ke spravedlnosti, rovnováze a jistotě. Dodržování zákona totiž znamená poskytnout bližním jistotu, projevit jim úctu. Ctíme-li zákony, ctíme osobní hodnotu každého kolem sebe a jeho práva. A to ať se jedná o právo na život, svobodu, přiměřený zisk či bezpečnou jízdu. A proto – dodržujme zákony a užívejme práv a svobod, kteréžto získáváme právě dodržováním zákonů druhými lidmi. ■

komisař

*Služba kriminální policie a vyšetřování
Oddělení odhalování násilné trestné činnosti, Praha*

ÚHEL POHLEDU

VE JMÉNU ZÁKONA

Pavel Kočnar, vězeňský kaplan

Zadržení, obvinění, výslechy, vazba, soud, rozsudek... klec padá. Na sedm a půl roku. Do poslední chvíle obviněný doufal: vše se vysvětlí, nic jsem neprovedl, propustí mě. Nepropustili. Demokratický právní stát, zákonný proces, právoplatný rozsudek. A přece špatný. Nevěříte? Taky jsem nevěřil. Nebylo to poprvé, kdy se někdo snažil vypadat lepší než byl. Jenže tehle se o nic nesnažil a na nic si nehrál. Tenhle si zoufal. A tak jsem se začal pít. Můj dojem, že jde o mimořádně slušného a poctivého člověka, k tomu vzorného manžela a otce, mi potvrdili pracovníci věznice, spoluvězni i jeho bývalí kolegové. Prokousal jsem se soudním spisem, ověřil si dostupná fakta a výpovědi, zjistil další souvislosti a dospěl k závěru: s největší pravděpodobností nevinen. Trvalo dlouho, než po značném úsilí přesvědčit o tom i kompetentní státní úředníky přišla jejich strohá odpověď: zákon porušen nebyl, rozsudek platí. A tak nevinný dál pyká, zatímco pravý viník možná dál vesele loupí.

Na základě špatného ale zákonného rozsudku. Kde se stala chyba? V zákoně? Asi ne. Pak tedy v jeho aplikaci, možná v jeho zneužití. Selhali lidé. Ale kteří? To už se dneska těžko zjistí. Mohlo jich být víc – svědci, vyšetřovatel, soudce. Možná i obhájce jako figurka do počtu. Moje otázky směřující k nevině odsouzeného odrážela většina z nich podobně: jednali jsme v souladu se zákonem. Zákonem zaštiťovali své zamítavé odpovědi i úředníci Ministerstva spravedlnosti a prezidentské kanceláře. Někteří mi pro mou neodbytnost dokonce vyhrožovali zákonným podáním trestního oznámení. Osud nevinného člověka, navíc bezvýznamného příslušníka nepopulární menšiny, nebyl důležitý. Důležitá byla zákonnost. Operace se zdařila, pacient zemřel.

Podporuji dodržování zákonů. Oč radostnější výsledky by to světu přinášelo, kdybychom k tomu a nad to ctili zákon Hospodinův. ■

ÚHEL POHLEDU

Kdo jsem? Co určuje mou identitu? – Přátelé? Mé okolí? Mé zkušenosti? Kde jsou moje hranice? Znáš se dost dobře?

Tak tohle se dozvíte ve výcvikovém táboře – Buď sám sebou.

Divadelní spolek ABAKUK (při evangelické mládeži z Čáslavi) Vás srdečně zve na divadelní představení „Buď sám sebou!“, s hudbou (E.Clapton, Coors, Nirvana), a filmy (hranými a animovanými), které se koná ve středu **4.4.2007** od 20:00 v kostele ČCE Praha – Kobylisy (U Školské zahrady 1).

SE MNOU PŘIJDE ZÁKON

KDY JSTE PŘEKROČILI ZÁKON A PROČ?

Jaromír Plíšek,
velvyslanec ČR
v Maďarsku, 52 let

Nějak vědomě a závažně doufám nikdy. Řada norem (např. dopravní předpisy) je ovšem formulována tak, že je v praxi na 100% dodržovat nelze. Žádná „litera zákona“ ale nemůže být tak dokonalá, aby nahradila ochotu člověka držet na uzdě vlastní svévůli a sobectví.

Jan Hrudka,
editor MF DNES,
50 let

Nepamatuji se. Snažím se zákony dodržovat, ale jistě by se našlo, že občas při řízení auta člověk sešlápne plynový pedál víc, než dovoluje dopravní značka. Jako chartista jsem samozřejmě z pohledu minulého režimu „zákony“ porušoval, jenže tenkrát to zákony nebyly, ale jen zvůle mocipánů. Nebo máte na mysli Boží zákony (desatero)? Inu, kdo je bez hříchu! Ale mohu říct, že až na druhé a třetí přikázání, je mé svědomí čisté.

Mikuláš Vymětal,
pražský farář pro
mládež, 35 let

Naposled: Přecházením na červenou (spěch, nulový provoz). Nejvíce: Na vojné útekem ze stráže - měl jsem dohodnuto, že budu kázat v místním sboru...

Včelka Mája,
dělnice, 95 let

Třeba jsem v blízkosti úlu letěla rychleji, než je povoleno. Ehm, určitě jsem někam spěchala.

Jaroslav Hutka,
hudebník,
59 let

Kdy jste překročili zákon a proč? Divná otázka po tom, kolik jsem měl za bolševika trestních stíhání. Ale ani dnes nepřekračuji zákon, pokud nemáte na mysli prkotiny. Zákon překračuje mě, snažím se toho nevsímat a žít stále svobodně a odpovědně.

Majka Horníková,
prodejkyň časopisu
NP, který pomáhá
lidem v nouzi,
46 let

Nevím, jestli to je porušení zákona, ale podepsala jsem čistý papírý jedený podvodníci a teď musím zaplatit 100 000. Jinak akorát občas kouřím, kde bych neměla.

Eva Erbenová,
spisovatelka,
76 let

Myslím, že jsem nikdy za žádných okolností neporušila zákon.

ANKETA

VOX
POPULI

Pavel, 26	Párkrát to asi bylo. Ale proč, proč? Z lenosti, zbabělosti, jednou v opilosti.
Tomáš, 22	Naposledy o silvestru. Jsem slaboch.
Matěj, 24	No rozhodně...Protože jsem ho nechtěl dodržovat.
Jakub, 20	Močil jsem na veřejném prostranství. Prostě jsem potřeboval.
Noemi, 22	Světský? Boží? Hm, třebaa.. dneska ráno, protože si nevidím do pusy.
Adéla, 24	Ehm, jestli jsem někdy překročila zákon? Nejsem si toho vědoma. Překračuji snad jen vyhlášku o správném přecházení ulice.
Honza, 38	Překročil jsem ho ve chvíli kdy jsem svému příteli poskytl marihuanu. A udělal jsem to, protože ho mám rád.
Juraj, 20	Ze zvědavosti jsem zkoušel kouřit trávu.
Martin, 45	V roce 1987 jsem byl odsouzen za ohrožení bezpečnosti ČSSR, protože jsem ze zvědavosti vlezl do vojenského prostoru a chytl mě.
Jiří, 27	Pokud se jedná o Boží zákon, přestupuji ho dnes a denně, s nadějí na usmíření a odpuštění. Pokud se jedná o zákonné normy, platící v ČR: občas přecházím na červenou, neboť jsem líný čekat. Občas si nelegálně zkopíruji hudbu či film, možná proto, že jsem lakomý, a asi také proto, že zvukové a audio nosiče jsou v ČR příliš drahé. Jiných přestoupení si nejsem vědom.

Otázka příště: „Co Vám vadí, nevadí na kouření?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 2. 4. 2007.

BIBLE A ...

A CO TO BUČENÍ?

Jan Keřkovský

A co to bučení? zeptal se Samuel a byl to malér. To bylo tak: Boží lid zas jednou proti komusi bojoval a král Saul dostal jasný příkaz: žádné rabování, všechno vám tam bude nedotknutelné. Pojal to však po svém, nejlepší kusy dobytka si nechali, prý Pánu Bohu k slávě, a vedli si je domů. „Poslechl jsem Hospodina,“ hlásil Saul. „A co to bučení?“ ptal se Samuel. „No jo, co to bučení,“ přemítá Saul. „Pár kousků jsme si nechali. Bál jsem se totiž lidu.“ Aha. Bál se lidu víc než Boha. Samuel mu tenkrát nedal dobré vysvědčení (1 S 15). Tehdejší příkazy nám znějí trochu divně a kruté a těžko se nám hledá jejich smysl. Saul na tom byl podobně, a tak udělal výjimku. Zákony platí, ale někdy se kapku obejdou. „Zákony platí pro všechny!“ rozčilovali se farizeové na Ježíše (Lk 6) „Tví učedníci nevědí, že se v den odpočínutí nepracuje?!“ Pak si Ježíše víc hlídali, jestli i jeho při ně-

čem takovém nenachytají (při uzdravování třeba). Vznikl z toho spor, jehož výsledek nám evangelisté zapsali. Že zákon platí pro všechny, ovšem člověk tu není kvůli dodržování zákonů, nýbrž naopak: zákony tu jsou kvůli tomu, aby lidé mohli žít spolu a před Boží tváří. Zákon je v bibli cosi jako ukazatel, inspirace, kudy jít ke svobodě. Saul přestoupil pravidlo, Ježíš rovněž. A přece je v tom rozdíl. Ježíš udělal výjimku, aby někomu pomohl. Saul udělal výjimku, když se mu to hodilo. Dost velký rozdíl, ne? Uděláte-li přešlap, vždycky někdo bučí. Někdy sudí, jindy vaše kořist. Občas to bez přešlapu asi nejde, ale Saulovi nějak chybělo měřítko, kterým se Ježíš řídil (určitě ho uhodnete sami): Miluj Boha, co to dá; a bližního miluj jako sám sebe. To proto, aby tu lidé mohli žít spolu a před boží tváří. ■

MLÁDEŽ CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

Jan Hrudka

JAK TO
CHODÍ
U SOUSEDŮ

V jaroměřské modlitebně adventistů sedmého dne se pravidelně schází nejen dospělí, ale i mládež. Setkání mládeže se většinou konají v pátek večer, od 18:00, přičemž začínají třeba až o půl sedmé. Mládežníky je průměrně 10 a jejich schůzky vede Simona Kořenská (je jí 25 let). Když jsem tam byl já, sešli jsme se v místnosti, kde v sobotu (kdy se adventisté scházejí k bohoslužbám) mívají i tzv. Sobotní školu (pro děti).

Začali jsme seznamovací hrou: sedli jsme si do kruhu, rozdali jsme si papírky a měli jsme napsat svoje jméno a vlastnost začínající na počáteční písmeno křestního jména - dělali to prý hlavně kvůli mně, abych je tím lépe poznal. Třeba Naďa napsala „nadšená pro nové věci“ a já jsem „hodný Honza“. Poté nám Simona vyprávěla příběh, který vymyslela NASA: že jsme skupina na Měsíci a máme dojet do 300 km vzdálené stanice; dostali jsme 15 věcí, jichž se ale budeme muset postupně zbavovat. Nejdřív jsme důležitost té které věci určovali každý sám za sebe... Následně jsme se scukli do skupinek a dohodli společné pořadí. Na závěr nám Simona přečetla, jak to má být podle NASA správně. Mezi tři nejdůležitější věci patří koncentrované jídlo, nádrže s kyslíkem a 25 litrů vody. A my jsme se už jenom podívovali, co všechno nám nedošlo a stále nevíme a zůstali jsme rádi, že jsme na Zemi.

Obtěžkáni vědomím, jak je Měsíc daleko (a vysoko), jsme se vrátili zpět ke stolu a program pokračoval - a to ne ledajaký. Simona mě požádala, abych jim něco řekl o naší mládeži, jak se scházíme, jak fungujeme i na regionální a celostátní úrovni... Tak jsem se pustil asi do hodinové přednášky o evangelické mládeži. Ohromně je to zaujalo, hledali společné i rozdílné znaky - např.: samostatnost, snaha o nezávislost na přítomnosti kazatele, úloha respektování a hlavně poslouchání vedoucího, společná tvorba programů, zapo-

jování sborové mládeže regionálních i celostátních akcí, ale i kritický pohled na život celého sboru z hlediska vnímání současnosti a další půlhodinu věnovali kladení otázek a vymyšlením zapojování do společných akcí - turnaje v sálové kopané, ve stolním tenise, ve volejbalu, společné mládeže v rámci Jaroměře, předávání zkušeností při seminářích pro vedoucí mládeže nebo vzájemné obohacování se o poznávání, jak je křesťanská mládež přítomna v současném světě... Schůzka skončila po další půlhodině závěrečnou modlitbou a rozchodem domů.

Rozhovor se Simonou Kořenskou, vedoucí jaroměřské mládeže

Na mládeži byl i váš kazatel. Vy mu říkáte strejda Czopik?

My nejsme zvyklí říkat mu bratře, takže mu říkáme strejdo. Měli bychom mu říkat bratře kazateli, ale není nám to moc vlastní.

Máte nějaký rituál, kterým se přijímají lidi do mládeže?

Když se oficiálně přijímají, dělá to starší sboru, což je takový správce (člověk, co se stará, aby vše fungovalo, aby se lidi cítili ve sboru dobře a se vším za ním můžou přijít, když tam zrovna není kazatel). Ten vítá nového člena, většinou to bývá po křtu. A potom ještě může dalšího člena zvlášť přijmout vedoucí mládeže.

Je tu nějaké „staršovstvo“ nebo „Rada starších“?

Je. My tomu říkáme Výbor. Já tam také patřím, protože jsem vedoucí mládeže.

A co akce někde mimo?

Většinou jsou o víkendu. Ale nemusí to být od pátku do neděle, jezdíme tam i na

dvě hodinky, když je to jenom přednáška. Třeba teď bude asi deset přednášek po týdnu... Zvou se tam lidi, kteří mají ostatním co říct, nemusí být adventisté. Jinak jednou za měsíc máme bohoslužbu. Potom jsou různá fotbalová utkání. (My máme dokonce fotbalový tým, kde hrají asi čtyři kluci od nás a pár jejich kamarádů, každý týden se scházejí a trénují!) Ale většinou je to všechno o víkendu.

Máte taky nějaké celocírkevní akce?

Pro celou republiku jsou ty větší i dvakrát ročně (my jezdíváme spíš na ty „bližší“, když je to třeba v Ostravě, tak tam

jedeme jenom jednou za rok), na nich bývá kolem 300 lidí - a na těch menších (mnohem častějších) až 250 mládežníků. A jsou pořádané vedoucími mládeže, kteří jsou součástí církevní Unie a koordinují mládeže v republice, respektive v Českém sdružení (jsme rozdělení na České, Moravské a Slovenské sdružení). Ti většinou ale vymýšlí motivační akce pro vedoucí mládeže, pro mládežníky je vymýšlí jednotlivé sbory. Takže my jako Jaroměř můžeme udělat velkou akci a pozvat tam celé České sdružení, může přijet každý, a pomáhají nám vedoucí z toho sdružení. ■

SOUTĚŽ

826 ZNAKŮ

Tomáš Groll

Když se připravuje kterýkoli časopis, tak redaktoři čas od času zápasí s rozsahem jednotlivých příspěvků. Autor, nějaký myslitel, který má světu hodně co říct, pošle článek, který má 15000 znaků, ale místa v časopise je jen na 5000 znaků. Teď přichází na řadu redaktorská dřina: zkrátit článek o 10000 znaků tak, aby nic podstatného nevypadlo, článek dával smysl a autor článku s výslednou podobou souhlasil. Ve stručnosti je síla. Bratrstvo je pak poslepováno z článků s různými rozsahy - 6000 znaků, 5000, 1700 znaků apod.

Dnešní soutěžní otázka zní: **Kolik znaků má toto číslo Bratrstva? (Včetně titulní a po-**

slední strany).

Jeden z vylosovaných si bude moci vybrat z následujících cen:

Zpěvník Bratrstva
Obal na Bibli

Kniha - Ženy z fary

Odpovědi zasílejte do 28. 2.2007 na adresu redakce.

Odpověď na otázku z minulého čísla:

Evangeličtí chlapci se měli nejlépe na sjezdu v Čáslavi v roce 1993, kdy na každého z nich připadlo **1,3864** dívky (488 žen ku 352 mužům). Na sjezdu v Uherském Hradišti v roce 1999 připadlo na jednoho chlapce jen o 1 tisícinu dívky méně (514:371). ■

Jindřichovský mokřad, jedno z našich nejhodnotnějších lučních společenstev v Jizerských horách, bylo bezohledně zavezeno stavební sutí. Za několik málo dní se člověku podařilo zničit to, co se vytvářelo tisíce let. Ale i legální skládky dnes po celé republice zabírají obrovské plochy. Není divu, vždyť občané ČR vyprodukují ročně 300 tun odpadu na kilometr čtvereční, celkem tedy něco kolem 25 milionů tun odpadu (a z toho je 1,5 miliónu klasifikováno jako odpad nebezpečný).

Co s tím? V první řadě omezit spotřebu. Zkuste to a ušetřete. Když už kupovat, tak kvalitní a co nejméně balené produkty. Bazar, second-hand či vetešnictví je rovněž dobrá volba nejen pro nákup, ale i pro prodej.

Ale někdy to prostě nevyjde, starý spotřebič už nikde nevezmou, kružítko se zlomí, upadne podrážka bačkory a odpad je na světě. A co teď? Recyklovat! Ale aby se mohlo recyklovat, musí se třídít. Doufám že dnes už každý doma třídí plasty, papír, sklo. Udělejte si ale místo také na třídění hliníku, kovů, hadrů, nápojových kartonů, dřeva, nebezpečného (nejen baterky, ale i zářivky, léky, barvy a různá chemie) a biologického odpadu (kompost). Ušetříte tím nejen krajinu od skládkování, ale i energii potřebnou na výrobu a těžbu. Na produkci jedné průměrné hliníkové plechovky je totiž potřeba tolik energie, kolik by se získalo z ropy nalité do jejích dvou třetin. Čili vyhodit jakékoli hliníkové víčko do směsného odpadu je barbarství.

Ušetřit se ale dá i v oblasti hygieny. Víte, že dnešní průměrné tříleté dítě má na svém kontě až tunu odpadu v podobě jednorázových plen? Přitom dnes existují pratelné komplety, se kterými je ve skutečnosti ještě méně práce, než s nákupem a transportem plen jednorázových (www.plinky.cz). O zdravotních výhodách nemluvě. Na cestování

a návštěvy jsou zase vhodné kompostovatelné pleny. Ve světě zažívají velký rozmach také pratelné dámské vložky. Vedle úspory mnoha desítek kilogramů odpadu příjemně překvapí také příjemným pocitem při nošení a mimořádnou svou schopností biobavlny. A ta, která přece nikdy nepřekoná prvotní nedůvěru, může alespoň použít 100% biologicky rozložitelné vložky a tampóny.

A když už je řeč o rozkládání: pokud nemáte doma kompost ani zahradu, na které ho můžete vytvořit, neváhejte, a z černého igelitového pytle si ho udělejte – jde to i v bytě, v pytli nesmrdí a teplo mu naopak svědčí. Budete překvapeni, za pár měsíců budete mít k dispozici kvalitní půdu pro domácí květiny (<http://www.veronica.cz/?id=12&i=69>).

A na závěr jedna rada pro budoucí aktivisty. Jistě víte, že PET láhev je velký ekologický prevít. Její „recyklace“ je totiž ve skutečnosti downcyklace – z plastové láhve se narozdíl od té skleněné už neudělá znovu láhev, ale jen méně hodnotný produkt: koberec pod dálnice, výplň budovy atp. Jenže ne vždy se v obchodě najde sirup či minerálka ve skle. Jedná-li se o prodejnu s plochou větší než 200 m², informujte taktně vedoucího, že porušuje §9 odst. 2 zákona č. 477/2001 Sb. Pokud neuposlechnete, můžete se obrátit na Českou obchodní inspekci. ■

prstnatec májový, zdroj: web

INSTANTNÍ PROGRAMY

PROGRAM S PROŽITKOVOU HROU

ŽD 11,1-2 - VĚŘIT BOHU ZNAMENÁ... Marie Medková

INSTANTNÍ PROGRAMY

Pomůcky: bible

Obsah: Co znamená věřit a spolehnout se.

Postup: Na začátku necháme účastníky prožít, co je to důvěra pomocí (1) hry „Pád důvěry“ nebo jednoduššího „Kyvadla.“ Přečteme biblický oddíl a sdělíme účastníkům, že si vyzkouší na vlastní kůži, co je to důvěra. Vysvětlíme vybranou hru a necháme ji proběhnout. Za hrou následuje (2) *reflexe*, v níž účastníci vyjádří své pocity, které měli při hře. Na reflexi navazuje (3) *úvaha*.

1. Hry: „Pád důvěry“: Důvěru zakoušející si vyleze na vyvýšené místo, např. stůl. Potadu padá jako prkno (!) do rukou chytajících, kteří stojí ve dvou řadách proti sobě. V pádu by se měli vystřídat všichni.

„Kyvadlo“: Účastníci vytvoří trojice. Dva stojí proti sobě s rukama před tělem a odraží toho, který stojí vprostřed. Ten mezi nimi kmitá jako kyvadlo. Prostřední má mít zavřené oči, ruce před tělem a tělo jako prkno. Uprostřed by se měli vystřídat všichni.

2. Reflexe: Jak jste se cítili? Bá(a) ses, že

spadneš? ...že tě nechytí? Nebo to byla legrace? Bylo příjemné, že tu byl někdo, kdo tě chytil a nenechal spadnout?

3. Úvaha: Není lehké ani samozřejmé spoléhat na něco, co nevidíme. Někdy je těžké spoléhat i na to, co vidíme nebo si můžeme vyzkoušet. Jak mám pak spoléhat na to, co nevidím, nemůžu prozkoušet a neznám? To je právě víra. Spolehnout se na něco, v co doufáme. Spoléhat na něco, co nevidíme, neznáme a nemůžeme dokázat. Spoléhat na Boží lásku a slitování, když padáme. Počítat s tím ve svém životě a důvěřovat Mu.

Nyní znovu přečtěte biblický text a zamyslete se nad následujícími otázkami: A o čem to vlastně je? Na co máme spoléhat? V co máme doufat? Čím si máme být jistí?

Máme se už konečně spolehnout na to, že Bůh s námi. Máme si být jistí, že On je na naší straně. Ve Starém zákoně se o tom pořád mluví, v Novém jakbysmet. Hm, jenže to bylo dávno. Třeba to už neplatí. Třeba to byla jen lidová tvořivost. Pohádky, kterým dneska nikdo nerozumí. Chceme víc než historky. Žijeme teď a tady a žádáme spojení mezi těmi starými a námi nevidíme. Jestli to je pravda - s tím spolehnutím - chceme to vidět na vlastní oči. Chceme to taky prožít. Zřetelně rozeznat. Jak má člověk něčemu věřit, když to nevidí? Když to nestojí jasná značka „by God“?

Dobrá, existuje něco podobného? Něco, co existuje, ale je to taky nehmataelné? Jo, jsou i jiné věci, které nevidíme, ačkoli existují. Ačkoli je obtížné je druhým popsat. Atmosféra v kavárně, nenávisť, láska. Dá se namítnout, že tahle slova jsou abstraktní. Ne. Láska například taková není. Projevuje se. Rodiče mají rádi své dítě. Vaří nám jídlo. Uklízí po nás. Podporují nás finančně i slovem.

Mnozí mají rádi svého kluka/holku. To je ten člověk, se kterým na sebe myslíme. Ten, co snáší naše hloupé řeči a špatné nálady. Láska se totiž DĚJE! Je to děj, který prožívám, a zároveň jsem jeho část. Často si ale člověk neuvědomuje, v jakých dějích se nachází. Je těžké vyjádřit lásku slovy. Popsat. Definovat. Je to děj, je to proces. Nikoli konstanta, nýbrž dění. Bůh se též děje. Boží jednání, Boží láska se dějí. Je nemožné popsat Boha. Definovat Boží skutky. Říct: „to byla Boží láska a tohle už ne.“ Ale potřebujeme nějakou takovou definici? Může člověk uvěřit, protože si přečetl definici Božího jednání? Prožije člověk lásku, protože si přečetl její definici? Tak co pomáhá? Bůh se děje. Takové ujištění může pomoci. Bůh se děje a ty jsi součástí tohoto dění. Tak zjisti, jak.

Takže - co znamená věřit? Věřit znamená spolehnout se, že já i Bůh jsme spojeni stejným dějem. Ačkoli to není zjevné na první pohled. Člověk se má stále pokoušet rozpoznávat. Možná to je těžké, ale není to nuda.

Modlitba: Pane, nauč mě rozpoznávat Tvé jednání v mém okoukaném světě. Chci se cítit součástí Tvého dění. Chci neopomíjet příležitosti, které nabízíš. Pomáhej mi spolehnout se na Tebe a nechat Tě ovlivňovat můj život. Amen. ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

INSTANTNÍ PROGRAMY

Klobouk

Pavel Jun (píseň chromého a slepého žebráka) pro solistu se sborem podle E. Claptona: Let It Grow

solo (hlavní hlas) se-dím tu u ces-ty vel- kouspou-stu let ce - lýsvět můj klo-bouk ce - lý svět můj klo-bouk klo - bouksčer- ným dnem min - cedo něj spad-nou

solo klo-bouk je můj svět ne-moh jsem se hnout a teď sly-ším pojď se mnou a ztra-tí se v něm os - le - pe-ný tmou sly - šim: dí-vej pojď se mnou

solo vstaň a pojď pojď se mnou slun-cem vět-rem deš-těm tmou vstaň a pojď pojď se mnou ví - díš mra-ky ne-bem plout?

sbor

solo poušťa ná - mi vstaň a pojď slun-cověch ny bar-vy má

sbor ty mi ři - káš pojď se mnou vstaň a pojď dí-vej slun-ce dešť i tma bar - vy má.

MAPA MÉHO ŽIVOTA

Miriam Junová

Pomůcky: psací potřeby, nůžky, provázek, papír (A4, dle možnosti balicí), časopisy.

Počet osob: Hra je určena pro 12-15 osob. Je lépe, když je skupina menší a soustředěnější, v případě velkých mládeží (30 osob) se rozdělte na více menších skupin.

Cíl hry: Všichni žijeme v různorodých vztazích. Naši životní cestu doprovází negativní i pozitivní zkušenosti, pocit nesenosti i ohroženosti. Každý se pokusí svůj život (ve všech vztazích) vyjádřit kreativně v „koláži“ vytvořením „mapy života“ (mapy „mého království“). Pak svou mapu představuje ostatním.

Postup: Rozdejte si psací potřeby, nůžky, papíry, časopisy, případně další pomůcky. Na papír (alespoň velikosti A4 nebo využijte kusy balicího/flipchartového papíru) každý kreslí svou mapu. Kreslení můžete kombinovat s lepením vytrhaných či vystříhaných částí časopisu apod. Na mapě můžete vyjádřit co vám dělá radost, čeho se bojíte, k čemu se rádi vracíte, že vyhledáváte klidná místa, ...

Nejdůležitější zkušenosti mohou být vyjádřeny jako:

- hranice (jak jsou tvarované? Jsou pevné?)
- řeky (něco přináší, odnáší)
- města
- ulice (spojují – co s čím?)
- louky, lesy (mám neprobádané oblasti)

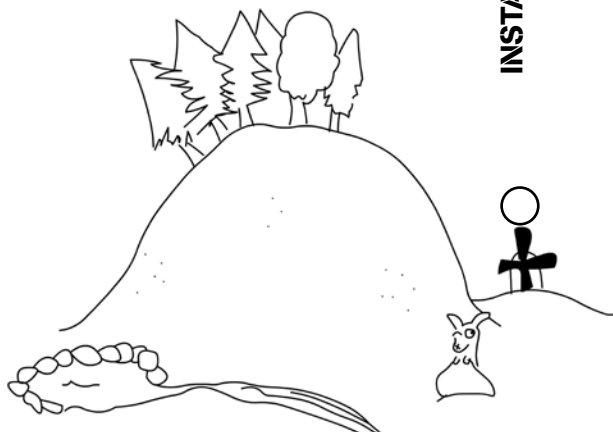
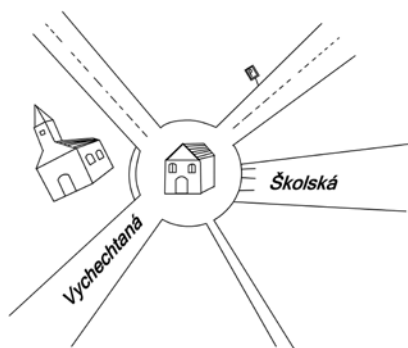
Podle příručky pro katechety - Irmí a Hans-Georg Spangenberg: Firmkurs, Bernward bei Don Bosco, Mnichov 1998.

Pokud byste chtěli něco prodiskutovat, napište na: junpavel@quick.cz (P. Jun) nebo ckmiri@centrum.cz (M. Junová). Můžeme trochu poradit, mluvit o zkušenostech (z naší mládeže) a poskytnout další materiály (i k písním).

- elektrárny (to mi dodává energii)
Co se nachází v centru (centru našeho království)?: hrad, tvrz, dům, panelák...

Tip: městům, řekám můžete dávat i jména!

Ukázky mapy:

INSTANTNÍ PROGRAMY

PAŘBY
BEZ PC

PUERTO RICO – POKAŽDÉ NOVÁ HRA

Petr Čermák

Puerto Rico je jednou z nejtěžších her na českém trhu. Ne, že by nějak moc vážilo, ale množství kombinací, které se mohou vyskytnout, dělá tuto hru zajímavou i náročnou.

Hra Puerto Rico (španělský název Portorika) vezme hráče do minulosti, kdy se osidlovala Střední Amerika. Hráči střídají různá povolání, díky kterým se hra posunuje vpřed. Každé kolo je možné si zvolit jiné povolání. Například díky „staviteli“ hráči budují svoje sklady, manufaktury a různé továrny na zpracovávání surovin. Zpracované suroviny pak vyváží do Starého světa za vítězné body, nebo prodávají a doufají, že později dokážou vyvést více. Celá hra

trvá podle zkušenosti hráčů od čtyřiceti pěti minut až po hodinu a půl.

Puerto Rico vyžaduje nejen dobrou strategii, ale i vhodný odhad soupeřů. Takřka životně důležitý je odhad povolání, která si soupeři zvolí. Špatný úsudek může mít katastrofální následky, ve hře to znamená, že shnije třeba celá úroda, nebo všichni získají peníze, jenom Vám už to hra neumožní. Hráči nesmí být zklamaní, když první zážitek nebude úplně nejlepší. Puerto Rico zraje jako víno, dá se vytahovat znovu a znovu, protože je vždycky jiné. Zahrajte si a uvidíte.

Rok uvedení na trh: 2002

Ocenění: Hra roku 2005 (v ČR)

LITERÁRNÍ
ILUSTRACE

„FLOJDI, POZOR NA AJ SÝ KJÚ“

A. Široká, O. Ferjenčíková

desperado: kamaráde, zrovinka sem si na tebe spoměl, vidím, že si vonlajn...co máš teď konc v pácu? viděl ty růže v tý žlutý vile...jak sme šly vokoło večír z knajpi? to je náká núbl sorta!

Beda42: co s růžema, ty vokurko?

desperado: sou děsně vzácný, nechápeš? sem to viděl v jednom filmu vo takový starý bábě a potřeštěný holce... černobýlý to bylo...

Beda42: zase ti bučí na maják, to nevýš, jaxme to posledně zhudlařili?

desperado: myslíš jaxme se pořežali vo ten skleník?

Beda42: nn, ještě předtim, ta vlámačka. jako správný blbý chmatáci sme se hlavně nechtěli nechat líznout, dali sme na toho podobanýho dlouhoprstáka a...

desperado: jj beďo. ale já sem tentononc oproti...to...tunista. skusim to znova a znova, v tomdle státě se každej musí vohánět, jak to de ne?

Beda42: ...a von asy musel bejt z blbšulky.
desperado: jako poldícy...

Beda42: hele hele, s nákým oproti...dobrotunismem na mně nelez, já ti říkam, že takle blamovat se už nechci. a vubec pýšeš jak prase gdo tomu má rozumnět

desperado: nj. nechceš ty, pude někdo jiněj. frantu minulej tejdén vikoply s fabriky, bych se divil, kdybi si nechtěl trochu pomoct z mizérie...

Beda42: chápej, není to tak, že bych chtěl jít vod válu, chlupatý mě vobčas legitimacyjou i teď, kdy už prej zákony platěj pro šeky stejně, rád by sem se jim nějak vodvděčil. v profízlovaný Malý straně se tohle ale povízt nemůže.

desperado: takže co? nák moc přemejšlíš woe. meleš jak ten jouda v televizi tudle... nákej mynistr či co...a mluvil úplně jak ty, nejdřív jo, pak ne, musíme bejt koregtní a bleble...

Beda42: že ty jejich pohádky vubec... jaks to myslel, ouplně jako já? no tak bacha na kušnu, já sem poctivej kasař, vobčas sice zakopnu, v žádnym svinstvu ale nejedu!

Janě Tatouškové (J) je skoro 18, jejímu bráškově, který má epilepsii, bude 13. Na Tábor J. A. Komenského do Bělče dlouhou dobu jezdila jen jako „zdravý sourozenec“, a až loni také jako asistent dítěte s postižením. Jana studuje gymnázium, druhý zpovídáný - **Honza Čejka (H)** - zase průmyslovku v Chrudimi, obor technické lyceum. Snad vám ty dva pohledy přiblíží, jak se také dá naplnit týden letních prázdnin.

K čemu ty letní akce v Bělči slouží?

J: Jmenují se Rodinná rekreace pro rodiny s dětmi s postižením.

H: Člověk tam týden pomáhá rodinám s mentálně či fyzicky postiženým dítětem. Hraje si s ním, hlídá ho, aby si rodiče odpočinuli, povídá si s nimi, účastní se společného programu (pobožnosti, hry, bojovky, výlety).

J: Maminky jsou prostě fyzicky unavené např. z toho, že dítě neustále vyžaduje jejich aktivitu, běhá, chce hrát akční hry. Teď je zde někdo, kdo má tu výdrž a trpělivost si s dítětem týden aktivně hrát. Nebo naopak u klientů s fyzickým postižením je namáhavá většina základní péče o něj. Pobyt organizuje oddělení výchovy a vzdělávání ČCE (vychova@srcce.cz). To pořádá i jarní instruktáže pro asistenty. Podzimní instruktáže nabízí sdružení Mirabilis, které též organizuje i celoroční péči o klienty, viz na www.mirabilis.cz.

Jak se to celé organizuje?

J: Vždy na podzim a na jaře probíhá víkendový Seminář pro asistenty k postiženým, je přístupný každému, kdo má o toto téma zájem. Rekapituluje se tam uplynulý rok, hledají se asistenti pro celoroční péči, řeší se problémy atd. Celé školení je moc fajn, setkávají se tam lidé, kteří si mají co říct, dozvídáme se tam zajímavé věci, jsou

přednášky např. o genetice, různých typech postižení, neslyšících a pod.

H: Konkrétní podobu programu na táboře si organizují sami asistenti s farářem a psycholožkou. Květnové setkání v Praze je tedy povinné pro ty, co chtějí do Bělče v létě jet. Z těch přednášek se člověk, co tam jede poprvé, dozví, co ho vlastně čeká. Také jsme se už tam rozdělili do skupin podle termínu rekreace, na němž chceme pomáhat, a seznámili se mezi sebou, ale i s farářem a psycholožkou. Na mém běhu byl farářem Honza Mamula, psycholožka Katka Soudná. Také se rozhodlo, koho si který asistent vezme na starost. Po rozdělení se sbírají se první nápady na program, je to první kostra dění v táboře, i když v létě to potom často vypadá jinak. Na podzim je ještě jeden víkend školení asistentů, ale ten není povinný.

Jaké bylo tvoje první léto v Bělči?

J: Bylo mi asi sedm, a bylo to báječné... z té doby si opravdu moc nepamatuju, jen že tam byli strašně milí lidé a příjemná atmosféra. Já jako zdravý sourozenec vnímám hlavně to, že si tam mamka v podstatě jedinkrát za rok opravdu odpočine a máme na sebe čas, takže jsme si mohli popovídat, zahrát pinec a prostě dělat něco spolu my dvě, na což jinak čas moc není.

H: První léto bylo s obavami, abych vše plnil jak mám. Ale po chvíli jsem se rozkoukal a jinak jsem tam poznal hodně supervyjevch kámošů, který si na nic nehrajou, a užil si s nima hodně srandy.

Říkáš obavy... Z čeho se může vyklubat největší problém?

J: Mně se třeba stalo, že dítě vběhlo pod auto - bylo to za přítomnosti maminky. Stát se může prakticky cokoliv, nejsou žádná speciální bezpečnostní opatření, a každý, kdo pracuje s postiženými dětmi, asi ví, že zde jsou větší rizika. Pokud se tam někomu ne-

líbí, tak odjede, ale to se běžně nestává...

H: Problém je, když si rodina s asistentem nese jedno, jestli s rodiči, nebo s dítětem. Dá se to ale řešit výměnou... Další problém je, když si asistenti večer nevyjasní, co bude zítra v programu a pak neví, co říct rodičům a ani to neví sami.

J: Neexistuje, že „teď se dělá tohle a všichni to budete dělat,“ protože to nejde. Každý je jinak limitován svým postižením, a proto si v podstatě můžou (jako jedna jednotka je bráno dítě + asistent) dělat, co uznají za vhodné, co můžou a chtějí. Neviděla bych to tudíž jako tak zásadní problém...

A jak bys popsal/a největší přínosy?

J: Pro rodiče: odpočinek (!!!), odpoutání se od dětí, s kterými jinak tráví třeba 24 hodin denně, povídání s ostatními s podobným osudem, informace, zkušenosti ostatních, pochopení... Pro děti: osamostatnění, někdo se týden věnuje JEN JIM, hraje si s nimi a plní jim, co jim na očích vidí. Na druhou stranu v situacích, které už rodiče zvládají automaticky, si dítě občas musí umět poradit samo, vysvětlit asistentovi, co chce atd... Pro asistenty: rozšíření obzorů, vůbec to, že člověk může někomu pomáhat, komunikace s ostatními fajn lidmi, navázání kontaktů, pro někoho je to také praxe v oboru...

H: Člověk se za týden uvolní, pozná lidi, nestresuje se každodenními povinnostmi, je na vzduchu, v přírodě, popovídá si s ostatními, zablbně s dětma. Dokáže si, že na to má, a zjistí, že by to třeba za rok zkusil znova. A zvykne si na přítomnost postiže-

ných, naučí se hrát si s nimi a vůbec s nimi normálně komunikovat.

Co tě překvapilo na práci s dítětem s postižením?

H: Překvapilo mě, že i s nima se dá zažít velká legrace, hodně jsme se nasmáli. Že to není jen nudný pomáhaní.

J: Vzhledem k tomu, že mám brášku epileptika, tak mě asi nic zas tak nepřekvapilo, děti znám, mluvila jsem i dříve s mnoha asistenty, takže jsem docela věděla, do čeho jdu.

Změnilo tě to nějak? Jak?

J: Asi ne :-). Možná jen... Uvažuju o studiu speciální pedagogiky, ale to se ještě uvidí.

H: Teď se na postižený dívám jinak, už si neříkám „je to chudák“. A líp s nima dokážu navázat rozhovor, dřív bych se toho bál.

Jaké vlastnosti by měl mít člověk, který se chce starat o někoho s postižením?

H: To záleží i na druhu postižení. Ale měl by být schopný komunikovat. Občas je zapotřebí i síla, někteří klienti jsou totiž málo schopní pohybu a jiní jsou naopak až moc živí...

J: Musí to chtít dělat. Zbytek jde, tohle nesmí chybět. Musí chtít pomoci, komunikovat...

Může tedy asistenta v Bělči dělat každý, kdo do toho má chuť?

J: Já myslím, že jo. Každé dítě je jiné a potřebuje jinou péči a jiného asistenta... Jestli to někdo zvažuje, tak bych mu řekla, aby rozhodně jel na seminář, zeptal se a zkusil to. ■

TAK TROCHU BASTLÍŘI...

Tomáš Jun

„Řekl bych, že jsem technický typ od narození. Jsem natočen na jednom videu asi ze tří let, jak koukám s otevřenou pusou do kamery. To se prostě pozná...“ tvrdí o sobě s úsměvem Pavel Bláha.

Můžeš svoji školu trochu představit, říct nám, co to vlastně studuješ?

Studuju České vysoké učení technické v Praze, Fakulta elektrotechnická (FEL), obor Elektronika a sdělovací technika. Jsem ve třetáku.

Řekl bych, že jsi byl na základce matematický génius a i později na střední jsi humanitně zaměřeným studentům psal písničky z matematiky...

No, je to elektrotechnická škola. Matematika tam sice je, ale není to ten nejdůležitější předmět. A já už na střední chodil na SPŠ elektrotechnickou, a protože to byl obor „Technické lyceum“ měli jsme dost matiky a fyziky už tam. A věř, že tam bylo dost lidí, co uměli matiku lépe než já. Trochu mě to ze začátku na střední štvalo, protože jsem býval na základce jedničkář a na matiku jsem se nemusel učit vůbec. S matikou jsem lidem pomáhal jen na základce...

Tak jsem se skoro trefil. Musím připustit, že jsem dlouho žil v domnění, že ČVUT je hlavně o matice. Ale FEL - elektrotechnická fakulta, spíš vypadá na fyziku, na elektrotechniku...:o)

Když jsem si vybíral vysokou školu, tak jsem se rozhodl mezi FELem a Matfyzem, ale přestože jsme měli na střední to zaměření „Technické lyceum“, tak jsme si na elektrotechniku moc nešáhli. Praxe jsme neměli žádné, spíš počítače, programování a grafické programy jako AutoCAD nebo Corel. Ale většinou mi bylo řečeno, že Matfyz je v podstatě jen teoretie, tak jsem šel raději na ČVUT, na FEL.

Myslel jsem si, že na FELu je alespoň nějaká praxe v porovnání s Matfyzem, ale jsem ve třetáku a na nic moc „praktického“ jsem zatím nenarazil. A co sonduju u vyšších ročníků, tak ani nenarazím. Je tady problém v tom, že se škola snaží přijmout co nejvíc studentů a z toho důvodu je „laborak“ a měření čím dál míň...

A konečně odpověď na tvoji otázku. FEL je ostatně asi jako každá druhá vysoká škola o tom, naučit se dost věcí, co tě vůbec nebaví, nazpaměť v rekordním čase, pak to předvést u zkoušky a zase rychle zapomenout, aby bylo v mozku místo na další zkoušku, která je třeba za týden.

Pro tebe jako malého kluka asi musela být tatínkova pájka a neopravitelné rádío pro prastrýčkovi nejoblíbenější hračky... Proč teď tak postrádáš praxi? Co bys rád dělal, až školu dokončíš?

To právě zrovna ne, jeden z důvodů, proč chci praxi, je ten, že táta je supersíkovnej, takže mi nic z těchhle věcí nepůjčil a stejně udělal vždycky všechno líp.

Praxe mi chybí už proto, že jsem ji na střední neměl a poslední léta středškolského studia jsem chtěl pořád něco kutit, něco si sám doma spájet (Oblíbená otázka učitelů na FELu: „Jste trochu bastlíři, ne?“), naopak teorie na střední mě už unavovala.

O tom, co bych chtěl dělat, až ze školy vylezu, ještě právě nemám jasnou představu. Ale teď jsem si zvolil téma pro moji bakalářskou práci: Projekt inteligentního domu (ve zkratce: prostě „chytřej dům“, kde si člověk sedne po práci do křesla a všechno má na dotykovém panelu na dálkové ovládání: topení, otvírání oken, závěsy, světlo, TV atd., navíc díky až 30% úsporám energií je takovej dům taky ekologickej a já mam ekologii celkem rád), takže bych chtěl třeba v budoucnu navrhovat podobné systémy.

ROZHOVORY SE STUDENTY

Škála uplatnění absolventa FELu je ale opravdu široká: od „kancelářských kryš“, přes pracovníky elektrotechnické kvalifikace (lidi, co schvalují eltech. výrobky, aby to lidi nekoplo... prostě takový kontroloři :o), operátoři ČEZU (např. při bouřce musí umět řešit různé problémy s vysokým napětím), návrh čipů, PC, mobilů atd. až po pracovníky ve výzkumu.

Teď skončilo na většině škol zkuškové období. Jak to u vás vypadalo? Je to velká „prosejvárna“? Je těžký se dostat do dalšího ročníku a celou školu dodělat?

Před třemi lety na přijímačkách brali všechny, co získali alespoň jeden bod ze čtyřiceti. Vzali asi patnáct set lidí, tisíc dvě stě přišlo k zápisu, do druháku postoupilo asi osm set lidí a teď je nás tak šest set. Takže jo, fakt poměrně velký síto. Hlavně první semestr odejde hodně lidí, co zjistí, že FEL nepůjde (ne, že by tomu vůbec nerozuměli, ale nechtěj žít životem jako my ostatní, tedy šprtání a často i stresování kvůli zkouškám).

U nás, když neuděláš předmět, tak si ho můžeš do třech let, tedy do bakaláře, dodělat, takže do vyššího ročníku se dostaneš, ale teď se blíží konec třetáku a to musí mít člověk všechno. Hodně mých spolužáků nestíhá, dodělávají třeba pět docela těžkých předmětů ještě z prváku a druháku najednou.

A jak u vás funguje „studentský život“? O strahovských kolejích, kde je hodně studentů ČVUT ubytovaných, kolu je nejedna legenda. Co děláte, když se neučíte a neskládáte zkoušky, tedy většinu času?

Teď jsem zjistil od ostatních lidí, že si myslí, že FELáci jsou takový ti neupravení, zarostlí „brejlouni“, co pořád něco kutí nebo pracují na počítači a nedokážou se vůbec bavit. Ale tak to samozřejmě není (teda u většiny ne :o). Samozřejmě se chodí do klubů na Strahově. Nejznámější je asi Klub 007 překvapivě na bloku 7, kde je malé jeviště a často tam hrajou různý známý ale i ty neznámý kapely. Teď ale mají zavřeno, musí se to tam předělat kvůli stíženostem lidí na hluk. Jinak vždycky první týden v říjnu je na Strahově Open Air party, kde se nemusí platit vstupné. Loni tam byli např. Chinaski nebo Sunshine, letos třeba MIG 21, Sto zvířat a další.

Hodně času se taky tráví na kolejích, protože tam máme rychle internet, tak se toho snaží všichni využít. Surfuje se a paří se hry po netu, kecá po ICQ, píš se rádoby moudra do diskuzí, stahuje se nelegální software a tak dále...

Díky za rozhovor!!

Nemáš zač... a hlavně nezapomeňte otisknout: DEJTE PROSTOR TECHNICKÉ ČÁSTI NÁRODA, máme holé ruce. :o) ■

ROK V OLYMPIJSKÉ VESNICI

Anna Kratochvílová

V březnu 2006 si studentka politologie v Praze (která bohužel nerada lyžuje) řekla, že pro příští akademický rok neexistuje lepší místo než proslavený (ve Francii jsou všechny proslavené) Institut d'études politiques de Grenoble, tedy v dějišti zimní olympiády v roce 1968, kde to Raška vyhrál. Jaké to tam je?

Retroarchitektura...

Štěstěna mě odměnila a v městě, kde je prý v zimě pokaždé padesát centimetrů, za celou letošní zimu sněžilo jednou. Asi bych z toho měla větší radost, kdyby to byla náhoda a ne důsledek globálního oteplování.

Na jihu čtyřsettisícového města (celá aglomerace) se rozkládá betonová čtvrť s pyšným názvem Village Olympique, kde se mezi bizarnostmi socialistického realismu a „tradičními“ paneláky, které měly v sedmdesátých letech podpořit sociální soužití všech vrstev obyvatelstva a dnes je z nich přistěhovalecké ghetto, nachází svérázná studentská rezidence. Ve čtyřpatrových pavilonech se tísní studenti a překvapivě je netěší, že v šedesátém osmém mezi stejnými zdmi usínali světoví šampioni (jsou to opravdu domky olympijských výprav, a tak můžete procházet rakouským, australským, ruským a samozřejmě i českým pavilonek...). Tři z nich jsou už našťastí renovované a já jsem spokojeným nájemcem pokoje v tom „americkém“.

Trockého mají za hrdinu...

Grenoble má malé, docela pěkné historické jádro a přebujelou „moderní“ periférii, pro kterou platí totéž, co pro Village Olympique. Avšak na rozdíl od francouzského přístupu my své socialistické budovy neobdivujeme. Jenže my neobdivujeme ani Trockého, kterému tady většinou patří velké sympatie, protože „byl proti Stalinovi“ (jak

snadné?). Ovšem francouzský obdiv k socialismu, to je na jiné povídání. Jinak je Grenoble především město studentů. Jsou tu nejméně tři univerzity a bezpočet dalších vysokoškolských institutů (jako je ten můj). Což mi připomíná místního rodáka Stendhala, po němž se tu jmenuje skoro všechno (tedy i universita). Už se však všichni, že pan spisovatel město nesnášel.

... počasí však neporučí

Když mluvíme o Grenoblu, musíme zmínit zdejší krajinu. Jsme údajně něco kolem 200 m.n.m., ovšem ze všech stran nás obklopují skalní masivy s místní dominantou Charreouse (1400 m). Hory jsou, co by kamenem dohodil a půl hodiny z centra autobusem dojel, ale většina obyvatel se čas od času spokojí s vycházkou na kopec za řekou Izerou, kde se nachází zbytky místního obranného systému, s nedostatkem invence nazvaného jako každá pevnost ve Francii, Bastille (zkrátka pevnost s velkým „p“). My z Polabí míváme občas nepříjemné klaustrofobní pocity.

Je jedna věc, s kterou tady není radno žertovat, a to počasí. Místní většinou říkají: „C'est la cuvette.“ A mají na mysli, že Grenoble se rozkládá v kotlině, kde se (jako v hrnci) počasí zběsile míší, skoro se nedá předpovědět a třikrát za den se vám změní z extrému do extrému. Třešničkou na dortu jsou pak větrné bouře s nechutnými lijáky, které u nás nemají obdoby. Grenobelští se obvykle ani neobtěžují s deštníky. Jednak kvůli větru, jednak protože je to zbytečné: když jednou opravdu prší, nezachrání vás nic.

Konec francouzského mýtu

A jak se žije v zemi nápadité módy a ohromující elegance? Řeknu vám: buď není pravda, co se říká, a nebo Grenoble není ve Francii. Jistě že tu a tam ještě existují

CESTOPIS

elegantní Francouzi s baretem na stranu, rozhalenkou, sáčkem a s novinami v jedné a bagetou v druhé ruce, kteří tráví dvě hodiny nad jídlem a přitom mluví o politice a parfémecch.

Ale co je Francie dneška? Lidé nemají čas, masově se stravují v Macdonaldech, po ulicích chodí individua v teplákových a šušťákových soupravách ve stylu „víc pruhů, víc adidas“, každý druhý kluk má zaručeně bílé ponožky (klidně i k obleku) a dvě nejčastější barvy oblečení místních slečen a dam jsou hnědá a černá.

A navíc: kdo jsou Francouzi dneška? Potkáte tu Alžířany, Maročany, Senegalce, a spousty dalších, od nichž se mezi řádky dozvíte, že mají francouzské občanství, ale moc si z toho nedělají. Mluví kromě francouzštiny svými jazyky, vaří a jedí svá jídla, ctí své tradice a milují svou zemi (ovšem ne Francii, a nebo až na druhém místě). A takových není málo. A poněkud to mění výsledky statistik, takže Francie, to už nejsou jenom vína a sýry, ale i kuskus, maso hallal, arašídové máslo, černochy rozezpívané kostely, nebo zahalené ženy. A navíc: co je dobré, to je „cool“.

Je to snad s úpadkem francouzské kultury tak vážné? No, řekněme, že „francouzský rap“ je spojení slov, které si významově odporují, a co se týče návštěvy kina, kde jsou všechny filmy nadabované, takže pokud neumíte dostatečně dobře francouzsky nebo pokud si myslíte, že původní znění je polovina kvality, budete zklamaní.

Na druhou stranu Grenoble, jehož studenti

se vši silou, jako asi všichni v tomhle věku, snaží nějak vymezit, nabízí nemálo festivalů různých i „nepopulární“ muziky, tematické večírky (tance a cizí země) a místní restaurace jsou většinou příjemné koutky s milou obsluhou a výborným jídlem, jehož cena je čas od času snesitelná. (Ovšem vždycky platí, že život je otázkou priorit. Studenti nemohou mít všechno. Studenti Erasmu mají většinou ještě méně, a ti čeští...?)

Hopodářský paradox

Co ve Francii zdaleka přesahuje svou reputaci, jsou byrokracie a služby. I naše profesorka nám přiznala, že tady vlastně neexistuje respekt ke klientovi. Na sebemenší úkon se vyplňují stohy papíru. Jen na kartičku do městské knihovny potřebujete neuvěřitelné množství průkazů totožnosti, jako by se jednalo o přístup ke státnímu tajemství, a když nerozumíte, nikdo se s vámi nepará. Když jsem si založila konto u Credit Lyonnais, čekala jsem dva měsíce na kreditní kartu, čtyři na šekovou knížku a slíbený ISIC jsem asertivně vymáhala po vánocích přímo u přepážky.

Obchody jsou v neděli a na státní svátky skoro vždy zavřené a drobní živnostníci zavírají i v pondělí (protože pracovali v sobotu!). Občas nám připadá jako zázrak, že francouzská ekonomika ještě funguje. No, funguje... teď před prezidentskými volbami všichni říkají, že nic nefunguje, ale s nimi že se všechno zlepší. Každopádně dokud Baroš hraje za Lyon, má tahle země ještě naději! ■

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE Klára Schneiderová

To je tak: každá zfilmovaná literatura se předem vystavuje nebezpečí, že na ni budou ortodoxní milovníci originálu hurovat a osočovat tvůrce z tupohlavosti, i když jen vynechal jejich oblíbenou scénu. Když navíc všechna tato rizika podstoupí ověřený režisér s celonárodně uznávaným hrabalovským patentem a umíní si po tolika letech obsloužit anglického krále, propukne humbuk ještě větší. Nad čerstvě narozeným dílkem se sešupují lidé jako sudičky a vítězoslavně jej porovnávají se staršími Postřižinami, Perličkami a Skřivánky. Tomu všemu jsem se chtěla vyhnout, ovšem i jako předchozí neználek literární předlohy musím říct, že Anglickému králi vrchovatě načepovaná postřižinová poetika bez ostnů nestačí. Ano, film je krásný a nádherně řemeslně zpracovaný, příběh víří v koktejlu peněz, jídel, slunce a slečen, se kterými si kamera vyhraje až až, a hudba je třesničkou na celém tom vábném dortu. Maličký a modrooký pikolík Dítě se tu cítí jako ryba ve vodě a divák s ním s rozkoší zaznamenává krásné povedené detaily, motivy a vtípky. Jenže v druhé půlce dojde na lámání chleba. Děj si žádá více mrazivých odstínů a filosofie, se kterými si herci až na výjimky neví rady, nebo jim je nevěřím. Režisér se laskavé grotesky drží zuby nehty, ve strachu ze zruďnosti a moralizování obrušuje hrany, kde se dá, až celý příběh končí do slova a do písmene reklamou na pivo, jak už to ve hezkém českém filmu má být. Škoda, protože uměle zjemňovat příběh knihy je zbytečné. A tu si určitě přečtete.

VÁNOČNÍ STROMEK

Lenka Ridzoňová

„...Obklopuje mě dlouhý zimní den a ten může skončit jediným způsobem. Oheň vyhasl. Musím se o něj postarat.... ze všeho nejdřív ale musím najít whiskey. Kdybych si jen vzpomněla, kam jsem dala láhev. Je to vážně hloupé, všechny včerejšky mám v hrsti, všude překypující vzpomínky a já nedokážu najít láhev whiskey právě teď, teď, když ji potřebuji. To je jediné, co potřebuji. Kdesi jsem ztratila Boha, jistě spíš z nedbalosti než úmyslně. V podkolenkách a podvazcích jsem byla nepochybně Jeho dítě. Tehdy jsem věřila s přesvědčením a vděčností v Jeho systém trestu a odměny, v Jeho spravedlivé slitování, v přenáděrnou vizi radostné věčnosti. Když jsem ze svého přesvědčení vyrostla, opomenula jsem je nahradit a jednoho dne Bůh zmizel a já byla smutná, protože to znamenalo, že už nejsem dítě, a spokojená, protože jsem věděla, že od té chvíle si budu moci určovat vlastní pravidla.“ (str.91)

Constance Keatingová z Irska se chce svými pravidly řídit až do konce života. Ten se rychle blíží. Leukémie jí užívá život. Constance se rozhodne strávit poslední týdny doma a neléčit se. Toto přání je však jejímu okolí proti mysli. Slábnoucí Constance prožívá poslední dny ve vzpomínkách prolínajících se s realitou. Vzpomíná na dětství, mládí, roky neporozumění se svou rodinou, vztahy, které se pokazily.

O její devítiměsíční holčičku se stará sestra. Nemocná žena ale doufá, že se objeví otec holčičky a vezme si ji k sobě. Je poslední z židovské rodiny, která zmizela v propadlých válkách. Snad by tenhle ztracený osud měl ještě nějaké pokračování?

Ponurou domácnost umírající ženy ale rozjasňují světa vánočního stromku. I porozumění a ochota naslouchat i respektovat přání nemocné ze strany přítele-lékaře a pečovatelky. Někdy je podaná číše whiskey a tiché sezení u postele víc než plná lednice lahůdek a ujišťování, že zase bude líp.

FILM

KNIHA

Obsluhoval jsem anglického krále, ČR 2006. Režie Jiří Menzel, Hrají Oldřich Kaiser, Julia Jentsch, Ivan Barnev, Martin Huba.

Kolektiv autorů: Slovník nespisovné češtiny. Maxdorf. 2006.

KNIHA

Jennifer Johnstonová: Vánoční stromek. Akademia. 2005

ČEŠTINA NESPISOVNÁ, TÍM KRÁSNĚJŠÍ

Olcha Ferjenčíková

Řekne-li se o někom, že cancá, asi většina Čechů vytuší, že dotyčný mluví „hloupě, bezobsažně – srovnej žvanit a camrat.“ Zejména brněnské a ostravské nářečí jsou ale téměř svébytné jazyky a ubohý nemoravan potřebuje překlad. Slovník nespisovné češtiny, vydaný v loňském roce v nakladatelství Maxdorf, vám při putování taji našeho hovorového jazyka bude dobrým průvodcem. Cesta je to někdy, pravda, trochu drsnější - čeština se nevyhýbá žádné oblasti lidského života, naopak se u určitých záležitostech přímo pozastaví, a dlouze a tvořivě zasní... Slovník se na vás ale nevykašle, ne, nevybodne se na vás, nevyflákne, ani nevykvajzne. A to ať už budete potřebovat výraz používaný ve 20. letech, nebo něco ryze současného - viz lama: začátečník, nováček, též druh oslovení (neutrální nebo mírně posměšný): Zalez, lamo, nejseš pohodář, ale vůl.

Příkladové věty vůbec představují jednu z největších předností knihy. Nejen že dokládají správné užití nově osvojené invektivy apod., často také zprostředkovávají těžce nabytou životní moudrost a dávají nahlédnout do lidských příběhů, ovlivněných buď politickou situací (Béda byl dycky pechfógl, ve vosmašedesátém ho vyhodili, dvacet let dělal na stavbě a teď ho vodmítli vzít zpátky na katedru, že je to bejvalej bolševik), nebo ryze soukromým odvratem štěstěny (viz heslo syfl, syfilis, typicky „chytit syfla“: Za ty tři dny, než ho ambasáda dostala ven, (...) chytit syfla i kapavku a teď je v Tatrách v nějakém nervovým sanatoriu, ty vole za jízdu na červenou to je síla.)

Na závěr malé varování: většina hesel není vhodná k zařazení do vašeho každodenního slovníku. Na druhou stranu se nad neutrálním vědeckým popisem a etymologií slov jinak ve slušných rodinách zapovězených baví většinou i rodiče.

SMS RECENZE

12.1.Bajecnej bal v ohnivych barvach-jako vzdy pekna hudba,prijemna spolecnost a tomobal-k tomu prehlidka netradicnich batikovanych satu.Prijedte si zase za rok zatancit!

Borat:pokud nejste american a pokud vam nevadi se 83 minut hlasite smat,shlednete tento skvelý,neobycejny a naprosto pulky stahujici a strhujici film na prani slavneho kazasskeho naroda.

Eragon - uz jste videli tento film? Knize moc podobny neni... vlastne skoro vubec, dej je dost jiny. Takze pokud jste skalnim fanouskem teto nove fantasy, tak si pred kinem pro sebe rikejte : Neni to Eragon... Pak se vam to treba bude libit :o)

Scary Movie 4, trapna nahrazka humoru, dej bez pribehu, herci neherci. Duvod proc si misto navstevy kina otevrit knizku nebo flasku. Zaslala tLama 17 let

Taky milujete Huga Jackmana (Wolverine z Xmanu) nebo Christiana Balea (Batman)? Tak si nenechte ujít film Dokonalý trik (The Prestige), tedy, jen pokud Vam nevadí sledovat uzasne detailni az skoro fyziologicky rozbor neuveritelneho kruhu pomsty, ve kterem clovek muze prijit o vsechno.

Doporučuji knihu Leona Urise, Exodus. Strhující romanove vypravení o vzniku statu Izrael se spoustou zajímavých mistopisných udajů. Velmi ctive.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 724321575

KDO KOMU DÁVÁ PÍT?

Pavel Prejda

Už léta přicházela den co den k Jákobově studni pro vodu. Ani tehle den nebyl ničím vyjimečný. Snad jenom tím, že u studny seděl nějaký cizinec. Vypadal unaveně. Ale ona si hledí svého. Nabere vodu a půjde domů. Tu najednou zpozorní. Neznámý pocestný se k ní otáčí s prosbou: "Dej mi napít!"

Je zmatena. Po hlase poznává, že je to žid. Jak to, že mluví s ní, samařankou? Copak je ten muž slepý? Neví nic o svých náboženských předpisech? A nezná to pohrdavé přísloví svého lidu, že kdo jí chléb samařana, jako by jedl vepřové? Bere vůbec vážně svou víru? Anebo je tak svobodný? Tak nad věcí? Diví se a svůj údiv vyslovuje: "Jak to, že se mnou mluvíš? Jak to, že po mně žádáš, abych ti dala napít?" Ale pocestný pokračuje:

"Kdybys znala, co dává Bůh a věděla, kdo tady s tebou mluví, sama bys ho prosila, aby ti dal napít on."

Jak to myslí? Dělá si z ní legraci? Nebo ji popichuje? "Při vši úctě pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká. Pohlédni na sebe, ruce máš prázdné, nemáš nic, co bys mi mohl dát. Nežlob se na mne pro mou upřímnost. Jsi jenom zaprášený pocestný. Tu studnu nám vyhloubil Jákob a to byl Někdo. O jaké vodě mi tady povídáš? Vždyť široko daleko není jiná studna, než tahle. Copak jsi větší než on?"

"Kdybys věděla, kdo k tobě mluví, sama bys ho prosila a on by ti dal vodu živou." Nemůže ta cizincova slova pustit z hlavy. Co znamenají? Kdo to jen je? Větší než náš praotec Jákob může být přece jenom jeden... ■

TURNAJ O POHÁR OREBITŮ ANEB ČEKÁNÍ NA ROZHODČÍHO...

Martina Černá

V sobotu 17.2.2007 se v Třebchovicích pod Orebem uskutečnil pátý ročník turnaje v sálové kopané O Pohár Orebítů. Kolem deváté hodiny se místní tělocvična začala plnit. Dostavilo se sedm týmů v plné síle, včetně obhájců titulu, doprovázených trenéry, managery, fanynkami a fanoušky. Provedlo se rozlosování do skupin, udělily se organizační pokyny a mohlo se začít. Tedy vlastně nemohlo, jaksi chyběl někdo, kdo by ten oficiální začátek odpískal... Pan rozhodčí dosud nepřišel. Nějak nebyl k sehnání. Na jeho místo tedy ochotně nastoupilo několik dobrovolníků z řad hráčů, patří jim za to náš dík. A konečně se mohlo začít. Týmy soupeřily, góly padaly, vyměřený čas utíkal a dostavily se první výsledky ve skupinách. Z nich jasně vyplynulo, kdo už do bojů o vítězství nezasáhne. Vytvořil se nový herní plán a mohlo se pokračovat. Pan rozhodčí

dosud nepřišel. Prý už ale byl na cestě. Druhá polovina byla ještě napínavější, družstva vyrovnanější a zápasy urputnější. O tom svědčí i fakt, že o konečném prvním i posledním místě rozhodovaly až penalty. Turnaj nakonec vyhrál a pohár Orebítů získal tým Vrchlabí. Na druhém místě se umístilo domácí družstvo Starci. Třetí příčku obsadil tým Žižkov. Čtvrtou pozici ukořistili obhájci titulu – Trutnovskéj wejvar. Na dalším stupni skončilo mužstvo Chrudoši, hned za nimi se umístilo družstvo EFS Pardubice. Poslední sedmé místo patřilo jako už tradičně pořadajícímu týmu Smrťáci. Vítězi gratulujeme a všem děkujeme za účast. Na závěr nutno dodat, že celý turnaj se vydařil a nesl se v přátelské atmosféře. Domů jsme odcházeli s příjemnými pocity a jistotou, že pan rozhodčí dnes neprijde. Sportu zdar a fotbalu zvláště! ■

OBRÁZY
ZE ŽIVOTA
JEŽÍŠE

BYLO

10. března se v Brně sešli zástupci mládeže ze všech seniorátů ČCE, aby sdíleli své zkušenosti z práce s mládeží. Na programu byly zprávy o činnosti Celocírkevního odboru mládeže (COM) a oddělení mládeže, dále panelový rozhovor s pěti seniorátními faráři/kami pro mládež. Zajímavý referát přednesli také dva sboroví pracovníci. Jejich zpráva byla výzvou i pro jiné větší sbory. Jednotlivé senioráty představily svou činnost většinou powerpointovými prezentacemi; výstižně a vtipně. Na poradě byli také zvoleni zástupci mládeže na nejbližší jednání synodu ČCE. V rámci porady se konala také valná schůze SEM v ČR, Sdružení evangelické mládeže. V předvečer „velké“ porady se sešli předsedové seniorátních odborů mládeže se členy COMu, kteří mohli do větší hloubky probrat, co se v práci s mládeží daří, co na jednotlivých místech chystají, kde chtějí hledat další seniorátní pracovníky/faráře apod. Víkend mohl být pro účastníky inspirací i výzvou.

Podle STEM zhruba polovina obyvatel ČR nevěří v Boha. K víře se hlásí 28 procent, zbývající lidé se nedokáží zařadit ani na jednu stranu. Zůstávají v prostoru mezi ateismem a jasně deklarovanou vírou v Boha. Čísla se podle autorů výzkumu za posledních 16 let příliš nemění. Víra v Boha mění svou podobu i s ohledem na věk. U věkových skupin do 29 let je postoj k víře nejméně jasným. (zdroj iDnes.cz)

15. dubna bude v rámci tzv. Pomartinského kulturnění (setkání po pravidelných bohoslužbách v kostele u Martina ve Zdi v Praze) přednáška pracovníka hospicového hnutí Cesta domů o doprovázení při umírání.

O počátcích českého státu bude ve čtvrtek 19.dubna v 18 hod. na jihlavské evangelické faře mluvit Martin Wihoda.

19. dubna se také sejde Všelická mládež v pražském sboru na Vinohradech. Téma: OSMák; Otevřená studentská mládež; Bible jinak, Egypt a Bible.

20.-22.4. budou jihočeské dny mládeže ve Strmilově a pražské dny mládeže na Hvozdnici. Ve Strmilově bude o umírání mluvit lékař, vysokoškolský učitel, evangelický kazatel, cestovatel, spisovatel a nakladatel Doc. MUDr. Zdeněk Susa, Csc.

Vážení čtenáři a hráči. Vzhledem k tomu, že v druhém čísle došlo ke změně barvy na rubové straně kvarteta, otiskneme kvarteto z prvního čísla znovu se správnou barvou v letní příloze.

B1 Královéhradecký seniorát

Hradec Králové

stáří: 1920/1912
počet farářů: 4/4
kapacita: 160
délka: 22
manuály varhan: 2

B2 Královéhradecký seniorát

Černilov

stáří: 1781/1830
počet farářů: 16/11
kapacita: 200
délka: 31
manuály varhan: 1

V Celocírkevní odbor mládeže (COM) se zabývá hledáním kandidátky/kandidáta na místo tajemníka-faráře mládeže ČCE na období 2008-2014. Víte-li o vhodném kandidátovi/ce či byste se sami chtěli o místo ucházet, kontaktujte předsedu COMu (Tomáš Vokatý, tomas.vokaty@evangnet.cz, tel. 603 528 626) do 15.dubna t.r.

Farář/ka mládeže vede oddělení mládeže ČCE, ve spolupráci s COMem připravuje celocírkevní akce pro mládež (kurzy, semináře, Sjezd mládeže), káže, přednáší na setkáních mládeže, hledá nové možnosti práce s mládeží, podílí se na vydávání časopisu pro mládež a dalších materiálů pro práci s mládeží.

V příštím čísle:

Téma: Zakouřeno

Rozhovor: Hlavní je umět česky

Ekooko : Otrava doprava

Recenze : Mříže v ráji

BRATRSTVO

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 180,- Kč, jednotlivé číslo 18,- Kč. Vychází 10× ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.

roč. 48/2007

číslo III

ISSN – 1213-9351